

Arrest

nr. 141 088 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden via een op 29 mei 2013 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 november 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 10 december 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.05.2013 werd ingediend door

[A.V.] [...]

+ partner:

[S.R.] [...]

wettelijke vertegenwoordigers van:

[A.M.] [...]

[A.S.] [...]

[A.E.] [...]

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen asiel aan op 22.01.2010. Deze aanvraag werd afgesloten op 20.07.2010 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij wegens aanhoudende discriminaties en belagingen hun land moesten ontvluchten doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen hun land omwille van aanhoudende discriminaties en belagingen, dienden te verlaten volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen halen aan dat zij een aanvraag om medische redenen hebben ingediend. De medische problemen kunnen echter niet behandeld worden in de aanvraag 9bis gezien de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen procedure 9bis en procedure 9ter (unieke procedure voor medische aandoeningen). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de aanvraag 9ter werd afgesloten op 19.09.2013.

Betrokkenen halen aan dat zij de aanvraag niet kunnen indienen in hun land van herkomst gezien er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Zij halen aan dat zij hun aanvraag in Bulgarije zouden moeten doen waarvoor hij de financiële middelen niet heeft. Een terugleiding naar de grens zou dan ook onmenselijk zijn en niet in verhouding met het doel dat men wil bereiken. Het feit dat betrokkenen hun aanvragen moeten indienen in Bulgarije vormt echter geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Macedoniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als

betrokkenen, namelijk de kosten. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid terwijl dit niet zo is voor andere Macedoniërs. Bovendien staven betrokkenen niet dat zij niet de financiële middelen hebben om de aanvraag in te dienen in Bulgarije.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art.8.

Betrokkenen halen aan dat het onwenselijk zou zijn om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten [naar hun] geboorteland. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen hun beweringen te staven. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkenen halen aan dat zij sociale en zakelijke relaties met Belgen hebben en een kennissenkring opgebouwd te hebben; betrokkenen leggen getuigenverklaringen voor als ook certificaten Nederlands en een certificaat maatschappelijke oriëntatie; betrokkenen verklaren werkbereid te zijn) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en

aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het begrip buitengewone omstandigheden werd nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent dat het enkel bijzonder moeilijk moet zijn voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4).

Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatriëerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).

EERSTE ONDERDEEL

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekers intussen reeds meer dan 4 jaar ononderbroken in België verblijven.

Verzoekers hebben zich gedurende deze verblijfsperiode op duurzame wijze verankerd in België waardoor het voor hen bijzonder moeilijk is om na deze lange periode terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Verwerende partij dient steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet waarom het lange verblijf van verzoekers (in casu meer dan 4 jaar) én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet samen een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Enigszins contradictorisch en kennelijk onredelijk stelt verwerende partij dan ook dat verzoekers niet aantonen dat het onwenselijk zou zijn om in hun stadium van integratie gedwongen te moeten terugkeren en zulks derhalve niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid, wanneer zij tevens voorhoudt dat de sociale relaties en getuigenverklaringen, alsook de certificaten Nederlands en het certificaat maatschappelijke oriëntatie niet worden behandeld omdat deze tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren.

Aldus is naast de materiële motiveringsplicht, ook het redelijkheids-, minstens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het louter stellen dat de voorgelegde elementen van integratie behoren tot de gegrondheid, vormt uiteraard geen afdoende antwoord op de vraag waarom het lange verblijf van verzoeker in procedure en de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet samen kan worden ingeroepen als

buitengewone omstandigheid op grond waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België kan worden gedaan, te meer nu verzoekers zulks expliciet in hun verzoekschrift hebben opgeworpen.

Aangenomen moet immers dat het kennelijk onredelijk is en niet in verhouding met het doel van de wet om verzoekers na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België waarbij blijkt dat zij volledig geïntegreerd is en er sprake is van een duurzame lokale verandering met tal van sociale bindingen, terug te sturen naar hun land van herkomst om vandaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Gelet op de schending van de in het middel aangehaalde beginselen, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

TWEEDE ONDERDEEL

Verwerende partij heeft al te makkelijk de haar niet betwiste situatie van de afwezigheid van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging afgewezen als buitengewone omstandigheid.

Allereerst wijzen verzoekers er op dat zij de aanvraag niet kunnen doen vanuit hun land van herkomst omdat aldaar geen aanwezig is (zie website FOD Buitenlandse zaken http://diplomatie.belaium.be/nl/Diensten/ambassades_en_consulaten/belgische_ambassades_en_consulaten_in_het_buitenland/). Zulks dient dan ook als uitzonderlijke omstandigheid te worden aanvaard op grond waarvan zij moeten toegelaten worden hun aanvraag vanuit België te richten (RvS 13 januari 1993, nr. 41.573, T.Vreemd. 1993). Al te makkelijk stelt verwerende partij dat verzoekers een visum voor een lang verblijf in België zouden moeten aanvragen in Bulgarije. Verzoeker heeft evenwel niet de financiële middelen om zulks te doen, noch kan hij die op korte termijn verwerven. Een terugleiding naar de grens zou dan ook onmenselijk en niet in verhouding zijn met het doel wat men wil bereiken.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers niet staven dat zij niet de financiële middelen hebben om de aanvraag in te dienen in Bulgarije.

Verzoekers wijzen er evenwel op dat zij geenszins een negatief bewijs kunnen leveren en dat verwerende partij door een loutere ontkenning de onwaarheid van de verklaring van verzoekers dienaangaande geenszins aantonen. Verwerende partij toont in ieder geval niet aan dat verzoekers op korte termijn financiële middelen kunnen verwerven om het verblijf in Bulgarije voor het indienen van de aanvraag te bekostigen.

Dat verwerende partij dan ook kennelijk onredelijk, minstens met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel (wegens het niet onderzoeken van de financiële situatie van verzoekers, noch de mogelijkheid tot het verwerven van inkomsten) tot het besluit is gekomen dat verzoekers een aanvraag kunnen indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Het loutere feit dat andere Macedoniërs ondanks de kosten een aanvraag zouden kunnen indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije, toont evenmin aan dat deze situatie voor verzoekers geen buitengewone kost kan uitmaken.”

3.1.2.1. De Raad dient te duiden dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in regel te gebeuren via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post en de uitzondering die voorzien is in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mag dan ook restrictief worden geïnterpreteerd.

Verzoekers stellen in een eerste onderdeel van hun eerste middel dat zij het feit dat zij reeds meer dan vier jaar in het Rijk verbleven en dat ze zich in deze periode hebben geïntegreerd aanvoerden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en zij het standpunt van verweerder om deze argumentatie niet te aanvaarden contradictorisch en kennelijk onredelijk achten. Er dient evenwel te worden gesteld dat niet kan worden ingezien waarom het gegeven dat een vreemdeling een tijd in België verbleef en in die periode een landstaal aanleerde, contacten legde en zich integreerde hem zou verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen in het Rijk op wie een beroep kan gedaan worden om bewijsstukken over te maken, kan deze aanvraag via de reguliere procedure immers enkel

eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In een tweede onderdeel van hun middel zetten verzoekers uiteen ook niet akkoord te gaan met de stelling van verweerder dat hun financiële situatie niet als een gegeven kan worden beschouwd die zou kunnen verantwoorden dat zij een verblijfsmachtiging in België aanvragen. Het is evenwel niet kennelijk onredelijk om de loutere bewering van verzoekers dat zij onvermogen zijn niet te aanvaarden en te vereisen dat zij aantonen dat hun beweringen enige grond hebben. Verzoekers kunnen daarnaast niet worden gevolgd in hun stelling dat het aanbrengen van bewijsstukken, waaruit blijkt dat men over geen of beperkte financiële middelen beschikt, niet mogelijk is. Een dergelijk bewijs kan immers eenvoudig worden geleverd aan de hand van fiscale attesten of andere stukken die worden afgeleverd door overheidsdiensten. Verzoekers hun financiële situatie heeft hen ook niet verhinderd om naar België te reizen, zodat niet zonder meer diende te worden aangenomen dat zij niet in de financiële mogelijkheid zouden zijn om via de Belgische ambassade in Bulgarije een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.3. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekers tonen met hun uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

3.1.2.4. De toelichting die verzoekers verschaffen laat voorts evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding of dat deze niet deugdelijk werd voorbereid, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt. Waar verzoekers nog aanvoeren dat verweerder heeft nagelaten om hun financiële toestand te onderzoeken moet worden gesteld dat zij geen stukken aanbrachten waaruit hun financiële situatie blijkt en het niet aan verweerder toekomt om een aanvraag om machtiging tot verblijf zelf met stukken te onderbouwen of gebreken in de bewijsvoering te ondervangen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

*“Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Algemene beginselen van**

behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl 4, 392:

'Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.'

Dat verwerende partij ook bij het nemen van bestreden beslissing rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, terug te moeten keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoekers en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers hebben ontwikkeld.

Zoals verzoekers reeds in onderhavig verzoekschrift heeft opgemerkt, dient verwerende partij in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd. Nergens wordt een afweging gemaakt tussen de belangen van verzoekers (en het gezin) en die van de staat. De afwezigheid van motivering in de bestreden beslissing aangaande het afwegen van de belangen toont dan ook duidelijk aan dat artikel 8 EVRM is geschonden.

Immers moet worden opgemerkt dat het eisen van verzoekers om alles en ieder in België, zelfs tijdelijk, achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, in casu weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt namelijk de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit staat met de ingrijpende gevolgen voor het privé- en gezinsleven van verzoekers, nu uit het verzoekschrift naast de talrijke sociale relaties, ook blijkt dat de kinderen naar school gaan en goed geïntegreerd zijn.

Het is duidelijk dat verweester in de onontvankelijkheidsbeslissing geen afdoende rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekers en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers in België hebben ontwikkeld.”

3.2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet erop worden gewezen dat verzoekers nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden gemachtigd of toegelaten en dat zij slechts tijdelijk in het Rijk konden verblijven in afwachting van een beslissing inzake een asielaanvraag en een ontvankelijke aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd. Verzoekers wisten of behoorden te weten dat wanneer deze aanvragen werden afgewezen zij het land zouden dienen te verlaten en zij geen verblijfsrechtelijke aanspraken konden laten gelden op basis van dit tijdelijke verblijf. Aangezien geen van de gezinsleden een verblijfstitel heeft, dienen zij allen het grondgebied van het Rijk te verlaten en komt de gezinseenheid niet in het gedrang. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in hun land van herkomst of elders. Inzake de banden die verzoekers hebben met andere personen in het Rijk moet worden gesteld dat niet blijkt dat deze dusdanig hecht zijn dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en kan worden aangegeven dat contacten met in België verblijvende personen ook kunnen worden onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen. In zoverre verzoekers verwijzen naar de bescherming van hun privéleven moet worden gesteld dat zij niet aannemelijk maken dat enig aspect van hun privéleven dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht doordat zij hun machtiging tot verblijf dienen aan te vragen via een ambassade. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekers of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat verweerder vaststelt dat verzoekers een verblijfsmachtiging dienen aan te vragen via de door de wetgever bepaalde reguliere procedure of die hem zelfs zou verplichten om verzoekers te machtigen tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Verzoekers' stelling dat verweerder naliet een belangenafweging door te voeren mist daarnaast feitelijke grondslag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat hij wel een belangenafweging doorvoerde en oordeelde dat de vereiste om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure, die ook door andere Macedonische burgers moet worden gerespecteerd, niet kan worden beschouwd als een disproportionele inmenging in hun privé- of gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan gelet op de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken niet worden vastgesteld.

3.2.2.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij nogmaals aanvoeren dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK